

Dzīvot citiem

Kungs grib, un Viņš mums to ir
apliecinājis ar savas dzīves
piemēru, lai mēs, kristieši,
domātu par tiem, kas ir mums
blakus, un kalpotu sabiedrībai.
Tur slēpjas arī kristiešu prieka
noslēpums.

11.08.2017

Pāvesta Benedikta XVI pēdējā
Pasaules jauniešu tikšanās reizē
runāja par mantojumu, kas saņemts
no iepriekšējām paaudzēm, un
iedrošināja tos, kas viņā klausījās, ar
patiesi kristīgu dzīvi celt tādu

sabiedrību un pasauli, kas būtu
cilvēcīgāka [1].

Katrai paaudzei ir jādomā par to, ko
tā atstās sabiedrībai, par tiem
cilvēkiem, kas nāks pēc viņiem, un
kādā veidā tas notiks, lai rītdien mēs
varētu skatīt labāku pasauli. “Ticība
mums māca, ka Jēzū Kristū, Vārdā,
kas iemiesojies, mēs varētu ieraudzīt
mūsu pašu cilvēcīguma lielumu,
mūsu šīs zemes dzīves noslēpumu un
to augsto mērķi, kas mums ir
sagatavots debesīs (cfr. Gaudium et
spes, nr. 24). Ticība mums parāda arī
to, ka esam Dieva radības, radīti pēc
Viņa tēla un līdzības, kam ir dāvāta
neaizskarama cieņa un kas esam
aicināti uz mūžīgo dzīvi [2]. Kristīgā
vēsts ļauj atzīt patieso cilvēka cieņu
un nodrošina līdzekļus, lai varētu
rīkoties saskaņā ar patiesību.

Sabiedrībai ir nepieciešams Baznīcas
evaņģelizācijas gars, kas mums
vienmēr aktuālā veidā nodod Jēzus

Kristus mācību; un Kungs vēlas, viņš mums to ir parādījis ar savas dzīves piemēru, lai mēs, kristieši, domātu par tiem, kas mums blakus, un kalpojam sabiedrībai. Tur arī atrodams kristīgā prieka noslēpums: kļūt par Jēzus vēstījuma nesēju.

Apustulāts, mīlestības apliecinājums

***“KUNGS VĒLAS, LAI MĒS,
KRISTIEŠI, DOMĀTU PAR TIEM,
KAS MUMS BLAKUS, UN KALPOTU
SABIEDRĪBAI, TUR ARĪ ATRODAMS
KRISTĪGĀ PRIEKA NOSLĒPUMS:
KĻŪT PAR JĒZUS VĒSTĪJUMA
NESĒJU.”***

Apustulāts rodas, apzinoties to mīlestības misiju, uz kuru Dievs mūs ir aicinājis. Kristietis ir Kristus mīlestības liecinieks citu kopienas locekļu starpā. Tādēļ apustulāts nevar pārtapt kādā tehniskā paņēmienā vai stratēģijā, lai tādējādi vestu dvēseles pie Dieva. Tāpat

apustulāts nav arī pienākumu kopums, jo tas rodas no mīlestības dabiskā ceļā un, lai arī paļaujas uz personu atvērtību, vienmēr rēķinās, ka efektivitāte pieder Dievam.

Mīlestība un apustulāts iet roku rokā. Var teikt vēl vairāk: tie nav atdalāmi jēdzieni, jo mīlestība saasina tās sajūtas, kas uzlabo otram kalpošanas spēju. Mācība, ko esam saņēmuši no Svētā Hosemarijas, arī runā par saistību, kas pastāv starp apustulātu un mīlestību, un mums norāda, ka abus – apustulisko mīlestību, apustulātu, kas tiek izdzīvots mīlestības dēļ, - var identificēt ar draudzību. ***Mīlestība prasa, lai tiktu dzīvots (...) draudzībā*** [3].

Kristietī, Dieva bērņā, draudzība un mīlestība veido vienu vienīgu kopību: Dieva gaismu, kas dod siltumu [4]. Mīlestības tikums mūs spēcīgi tuvina līdzcilvēkam. Ar žēlastības palīdzību kristietis atklāj,

ka otrs ir brālis, viens Dieva bērns, Jēzus Kristus brālis. Mēs tādējādi sastopam pašu Dievu, kas mums sniedz savu tēlu un kas kļuvis cilvēks, lai mēs viņu respektētu un pienācīgi godātu. Apustulāts, kuram ir jāidentificējas ar draudzību, nav nekas cits, tas ir veids, kā **godināt – uzstāju – Dieva attēlu, kas ir katrā cilvēkā, cenšoties, lai arī šis cilvēks to aplūko, lai viņš spētu vērsties pie Kristus** [5].

Patiesa mīlestība atšķiras no dabiskas socializēšanās, tā ietiecas daudz dziļāk par asins saitēm un paziņām, izklaides un spēļu draugu loku, tāpat tā atšķiras no līdzīgu jušanas, ko varam sevī manīt, kad sastopamies ar svešu vientulību vai nožēlojamu stāvokli. Tās mēraukla ir mīlestība, ko Kristus izteica ar “jauno bausli”, dievišķo mīlestību, *tā ir mīlestība, ko esmu jutis pret jums un uzturu dzīvu*, jo tā rodas no tiem pašiem Trīsvienības dzīves

dziļumiem. Mīlestība, kas nenoplok fizisko defektu vai rakstura dēļ, kas ir vēlme būt kopā ar cilvēku bērniem; mīlestība, ko neapstādina ne grēks, ne arī atteikšanās no Krusta. Mīlestības tikums ir tā pati mīlestība, ko Dievs ieliek kristieša sirdī, lai viņš prastu pieņemt un pacelt pārdabiskajā līmenī cilvēcisko mīlestību, mūsu ilgas un vēlmes.

Kas nemīl, tas nav Dievu pazinis, jo Dievs ir mīlestība [6]. Pārfrāzējot Svēto Jāni, mēs varētu piebilst, ka tas, kas nemīl, arī nepazīst savu tuvāko, jo nav spējīgs tajā atpazīt Dieva tēlu. Mīlestības trūkums tā notrulina prātu un citas spējas, ka padara cilvēku nejutīgu pret Dieva prasībām, līdz iznīcina jebkuru gribu pelnīti pateikties tuvākajam. Un, kas vēl sliktāk, neļauj, lai Kungs viņu atzītu par savu bērnu, itin kā traucē Dievam pieskarties tā dvēselei, kas sevi pilnībā norobežojusi no žēlastības.

Katrs cilvēks ir svarīgs

Mīlestība iegūst savu pilnīgo nozīmi tad, kad mēs kalpojam citiem, kad saprotam, ka kristieša aicinājums ir būt kā dāvanai citiem, tādā veidā, lai daudzi sastaptu Kristu.

Paraugš, ko pats Jēzus mums ir atstājis un par ko mums vēsta Viņa zemes dzīves liecinieki, apstiprina, ka Viņš priecājas par savu draugu priekiem [7] un cieš par viņu sāpēm [8].

Viņam vienmēr bija laiks, lai pakavētos pie tuvākajiem: Viņš pārvarēja nogurumu, lai parunātu ar samarieti [9]; Viņš apstājās pie sievietes, kas sirga ar asiņošanu, kad Viņu gaidīja Jaīra mājās [10]; ciešot pie Krusta, Viņš uzsāka dialogu ar labo laupītāju, atvērdams tam durvis uz debesīm [11]. Turklāt Jēzus mīlestība ir konkrēta: mēs redzam, ka Viņš ir norūpējies par apkārtējo dienišķo maizi, Viņš parūpējas par šo

materiālo nepieciešamību [12], Viņš interesējas par mācekļu atpūtu, Viņš tos ved uz nomaļu vietu, lai viņi varētu priecāties par Mācītāja sabiedrību [13]. Varētu minēt vēl daudzus piemērus, bet tie visi mums rāda, kādā stāvoklī Dieva priekšā atrodas ikviens cilvēks.

Draudzība uzplaukst tur, kur pirmajā vietā tiek likti pārējie, viņiem tiek veltīts laiks, tur valda personiska attieksme. Tas ir galvenais, ko mūsu Tēvs mums devis, parādot mums Kristu, savukārt Jēzus mums to ir mācījis ar savu dzīvi: viņam vienmēr bija laiks, ko ziedot ikvienam, lai apstātos pie visiem. Mīlestība iegūst savu patieso nozīmi tad, kad otra dzīve kļūst par paša dzīves prioritāti. Cilvēkam, kas tuvojas īstam kristietim, ir jāšaredz Dieva personiskā mīlestība, tā jāizjūt tajā, kā viņš izturas pret citiem, kā viņos klausās, kā novērtē viņu tikumus, kā

iesaista viņus šajā pārdabiskajā piedzīvojumā.

Kā palīdzēt šīm dvēselēm šajā garīgajā vadībā, kas, iespējams, tā netiek dēvēta, tomēr notiek apustulātā? ***Apdomā - pat paši stiprākie un efektīvākie instrumenti, ja pret tiem izturas slikti, ieplīst, nolietojas un kļūst nederīgi*** [14]. Ierosmei teiksim: ir jāparāda katram cilvēkam tie talanti, ko viņš ir saņēmis no Dieva, un dažādie veidi, kā viņš tos var likt lietā, kalpojot citiem. Tiek novērtēta viņa iniciatīva, tāpat kā to darīja Jēzus ar apustuļiem, tos mācot citu pēc cita un raugoties, lai katrs no sevis atdod to labāko daļu. Mums jāsaprot katra cilvēka apstākļi, viņa darba un ģimenes pienākumi, mums jāiejušas viņa situācijā, jādalās projektos, šodienas sabiedrības izaicinājumos, Baznīcas un Opus Dei misijā pasaulē – misijā, kurai tik ļoti

ir nepieciešama gaisma un sāls, pat ja pasaule par to neko nezinātu.

Tas viss piepildīts ar mīlestību kā ar garšvielām. **Mīlestība ir pacietīga, laipna; mīlestība nav skaudīga, tā nerīkojas nekautrīgi, nav uzpūtīga. Tā nav godkārīga, nedzenas pēc sava, tā nedusmojas, tā nedomā ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā panes visu, tā tic visu, visu cerē, visu pacieš [15].** Mīlestība grib meklēt katra labumu, tādēļ ir nepieciešama liela un dāsna sirds, kas iemācītos panest katra paša un arī citu nepilnības, dusmas, slikto garastāvokli, nepatīkamās reakcijas. Tā ir pacietīga, apveltīta ar gara spēku, tā prot gaidīt, nepazemo; mīlestības dēļ ir pa spēkam panest ikvienu nastu. Tā neaprunā, nepriecājas par otra sāpēm vai neveiksmēm, necenšas izcelties. Tai vienmēr ir pa rokai laipns, sapratnes un miera pilns vārds.

Draudzības vērtība

Svētais Hosemarija mums ir sniedzis paraugu, kā būt par mūsu draugu draugiem. Draugs, kā to ir teikuši klasiķi, ir tavs otrs es. Kāds, kas padara mūsu dzīvi panesamāku, kas mūs pavada nepatikšanās, dalās priekos un bēdās. Tas ir kāds, kuram mēs uzticamies, jo mēs varam viņam uzticēties. Svētais Hosemarija mēdza teikt, ka ***mums ir vienam otrs jāatbalsta, lai varētu noiet dzīves ceļu, padarīt par realitāti savus sapņus, pārvarēt grūtības, baudīt mūsu centienu augļus.***

**“KRISTIETĪBA IR DIŽENS DARBS,
NEVIS PĀRLIECINĀŠANA,” TEICA
SVĒTAIS IGNĀCIJS NO
ANTIOHIJAS.**

Draudzība ir kaut kas, kas tiek uzticēts, ko var manīt, ko gandrīz ir iespējams sataustīt: var sajust, ka atrodamies vienotībā ar draugu, ka ir saskaņa, ka mums ir patīkami.

Kristietim draudzība ir jāpieņem un ar žēlastības palīdzību jāvērs cildena: galu galā tā ir Kristus dzīves rādīšana citiem. Draudzība tādējādi pārvēršas patiesā Dieva dāvanā, ko nevar atdalīt no mīlestības.

Katram ir jāapdomā draudzības vērtība, lai izietu no ierobežotā cilvēku loka, ar kuru mēs saskaramies. Kristietim ir jādibina veselīgs dialogs ar jebkuru cilvēku, izvairoties no tā, ka šī cilvēka nepilnīgie uzskati novestu pie netaisnīgas diskriminācijas vai ka viņa būtība vai runas veids, izteiksme viņu padarītu netīkamu to acīs, kas domā citādi. Lai to panāktu, ir svarīgi ieklausīties šī otra cilvēka vārdos, apdomāt viņa argumentus, citādi nebūtu īsta dialoga, jo varētu just, ka neesam ieinteresēti tajā, kas mums tiek teikts, ir svarīgi saskatīt arī otra redzes punktu.

Tas nebūt nevedina uz kompromisu tajā, kas nav mūsu kompetence, jo tas ir Dieva ziņā. Baidoties kādu apbēdināt, mēdzam slēpt vai izvairāties no Jēzus mācības, taču šāda attieksme nozīmē, ka mānām tos, kurus mīlam, vai aizveram viņiem ceļu uz vienīgo patiesību, kas pilnībā varētu sniegt mierinājumu viņu sirdij un mazinātu viņu nemieru. Drīzāk gan Kristus mīlestība stiprina mūsu uzskatus, tai pašā laikā mierinot sirdi un padarot maigāku mūsu pašizpausmi. Tādā veidā mēs pietuvinām Jēzus vēstīcerības un pestīšanas vēsti. Sniedzot padomu, labojot kādu attieksmi, mīlestība palīdz, lai mūsu vārdi neievainotu vai neizskanētu tā, it kā mēs tiesātu attiecīgo cilvēku. Galu galā mūsu vārdi tiek uztverti kā nepieciešami: kā patiesa vēlme, lai mūsu draugi būtu laimīgi.

Tad tiek piedzīvots tas dziļums, kas atrodams Svētā Ignācija no

Antiohijas vārdos: “Kristietība ir dižens darbs, nevis pārlicināšana.” [16] Šis diženums ir Kristus mīlestība, jo cilvēki, kas tuvosies Dievam, to darīs ne jau mūsu argumentu dēļ, bet tādēļ, ka redzēs, kādi mēs esam, pateicoties Dieva žēlastībai.

Katrai kristiešu paaudzei ir jāizpērk, jāsvētdara savs laiks: tādēļ ir nepieciešams, lai viņi izprastu citu cilvēku, savu līdzinieku, centienus un dalītos tajos, lai, liekot lietā runas dāvanu, viņiem mācītu atbildēt uz Svētā Gara darbību, uz dievišķās Sirds pastāvīgo bagātību izliešanos. Mums, kristiešiem, šajās dienās un šai pasaulei, kuras daļa mēs esam un kurā dzīvojam, pienākas sludināt šo Evaņģēlija tik seno, cik jauno vēsti [17].

J.M. Martíns un C. Cavacoli

[1] Cfr. Benedikts XVI, Diskurss, 17-VII-2008; Homīlija, 19-VII-2008.

[2] Benedikts XVI, Homīlija, 19-VII-2008.

[3] Sarunas, n. 62.

[4] Kalums, n. 565.

[5] Dieva draugi, n. 226.

[6] 1 Jn 4, 8.

[7] Cfr. Lk 10, 21.

[8] Cfr. Jn 11, 35.

[9] Cfr. Jn 4, 6 ss.

[10] Cfr. Mk 5, 30-32.

[11] Cfr. Lk 23, 42-43.

[12] Cfr. Mt 14, 15-16.

[13] Cfr. Mk 6, 31.

[14] Vaga, n. 391.

[15] 1 Kor 13, 4-7.

[16] Svētais Ignācijs no Antiohijas,
Epistola ad Romanos, 3, 3.

[17] Kad garām iet Kristus, n. 132.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/dzivot-citiem/](https://opusdei.org/lv-lv/article/dzivot-citiem/) (24.03.2026)